

Aktuality č. 2 (134) ze dne 7.4.2018

Globalizace jako „hybridní válka“ a poslání Ruska v ní

Oko profesionálního politika vidí v každém tahu šachové partie její konec.

Otto von Bismarck

1 Vzpomínka na lorda Palmerstona¹

„...tvrdím, že je krátkozraké považovat tu či onu zemi za stálého spojence nebo věčného nepřítele Anglie. Nemáme stálé spojence ani věčné nepřátele. Pouze naše zájmy jsou neměnné a věčné a je naší povinností je prosazovat.“

(Řeč lorda Palmerstona v Dolní sněmovně 1. března 1848)

Ve skutečnosti se Palmerston mýlil: Anglie prostě byla šéfy biblického projektu *pověřena určitým posláním v realizaci tohoto projektu, které vládnoucí „elita“ začala považovat za svou „národní ideu“² v důsledku čehož vzniklo Britské impérium, které se v současné podobě přeměnilo v Britské společenství národů, z nichž mnohé vznikly a existují na kostech národů, které Britové vyhladili.*

Palmerstonovi se připisuje ještě jeden výrok: „Jak těžko se žije, když s Ruskem nikdo neválčí.“

Obecně vzato, toto je nezbytné a přitom plně dostačující minimum informací, které je nutné znát o Británii a její politice v minulosti, současnosti i budoucnosti (za podmínky, že se v ní zachová tyranie zednářské globálně politické mafie a režim lžidemokracie).

Shakespeare, Galsworthy, Jerome, Britské muzeum³, Tate Gallery, „britští vědci“ apod. jsou jen fasádou, která brání vědomému poznání této podstaty Británie.

2 Případ Skripalových a jeho význam

4. března 2018 britská premiérka Theresa May oficiálně obvinila Rusko z vražedného útoku na Sergeje Skripala⁴ a jeho dceru Julii Skripalovou v Salisbury. Při tomto incidentu byl rovněž zasažen britský policista, který se objevil na místě útoku a pokusil se Skripalovým pomoci. Podle britské verze byla použita bojová nervově paralytická otravná látka vyrobená v Rusku.

¹ Henry Temple, 3. vikomt Palmerston, (20. říjen 1784 – 18. říjen 1865) byl britský státník, který po dvě funkční období zastával funkci premiéra. Většinou je uváděn jako lord Palmerston. V různých vládních funkcích působil téměř nepřetržitě od roku 1807 až do své smrti roku 1865. Příjmení Temple znamená „chrám“; z toho lze usuzovat, že tento britský politik nepatřil k ledajakému prostému rodu. (Wikiquotes)

² Viz publikace VP SSSR „‘Sad‘ roste sám?“ (2009)

³ Převážně muzeum rabování kulturního dědictví jiných národů

⁴ Bývalý plukovník GRU, který zradil. Po svém odhalení a odsouzení byl s dalšími odsouzenými agenty cizích tajných služeb vyměněn za skupinu ruských rozvědčíků uvězněných na západě. Po výměně se Skripal usadil v Británii, ale zachoval si ruské občanství a současně získal občanství britské.

Britské obvinění není podloženo žádnými důkazy⁵, nicméně tamní „ladies and gentlemen“ vyžadují, aby se jim věřilo na slovo, zatímco reciproční požadavky na předložení důkazů vnímají jako urážku. Posléze Londýn oznámil vypovězení 23 ruských diplomatů. 16 zemí EU, stejně jako USA, Kanada, Norsko, Austrálie, Moldova, Albánie, Makedonie a Ukrajina, jejichž vedení buď upřímně uvěřilo britským „ladies“ a „gentlemanům“ nebo jsou nuceni předstírat, že jim uvěřilo, rovněž vypovědělo určitý počet ruských diplomatů a vedení NATO snížilo počet pracovníků ruského zastoupení v centrále NATO. V důsledku incidentu se Skripalovými začala nová etapa zhoršení vztahů mezi Ruskem a zeměmi Západu.

Reakce ruských oficiálních míst s ohledem na požadavek předložení důkazů viny Ruska by byla zcela na místě, pokud by se britská strana při obviňování Ruska upřímně mylila a úmyslně by nevznášela vědomě nepodložená obvinění a zároveň by rovněž neignorovala mezinárodním právem nařízené postupy při vyšetřování incidentů s použitím chemických zbraní nebo podezřením na jejich použití.

Británie fakticky obvinila Rusko z následujícího:

- Z nelegálního vývoje a výroby chemických zbraní navzdory závazkům přijatým v souladu s „Úmluvou o zákazu vývoje, výroby, hromadění zásob a použití chemických zbraní a jejich zničení“ z r. 1993.
- Z toho, že ruské tajné služby porušily nepsaný etický kodex vzájemných vztahů tajných služeb různých zemí a jejich pracovníků.
- Z dlouhodobé⁶, systematické podvratné teroristické činnosti na území Velké Británie, jak proti občanům Ruska, tak proti poddaným britské koruny.

Ministr zahraničních věcí vlády „Alžběty Georgijevny“⁷ Boris Johnson oznámil budoucí program vyplývající z tohoto souhrnu obvinění:

„My samozřejmě víme, byť zatím ne úplně přesně, co se stalo ve městě Salisbury, ale pokud se potvrdí první, ne zcela příznivý dojem, bude to další zločin v dlouhém seznamu zločinů, ze kterých můžeme obvinít Rusko. A jasně se ukazuje, že v mnohých ohledech je nyní Rusko silou zla, destruktivní síla a Velká Británie se musí postavit do čela světových snah něco s tím udělat.“

Vzpomeneme-li názory lorda Palmerstona, nic nového.

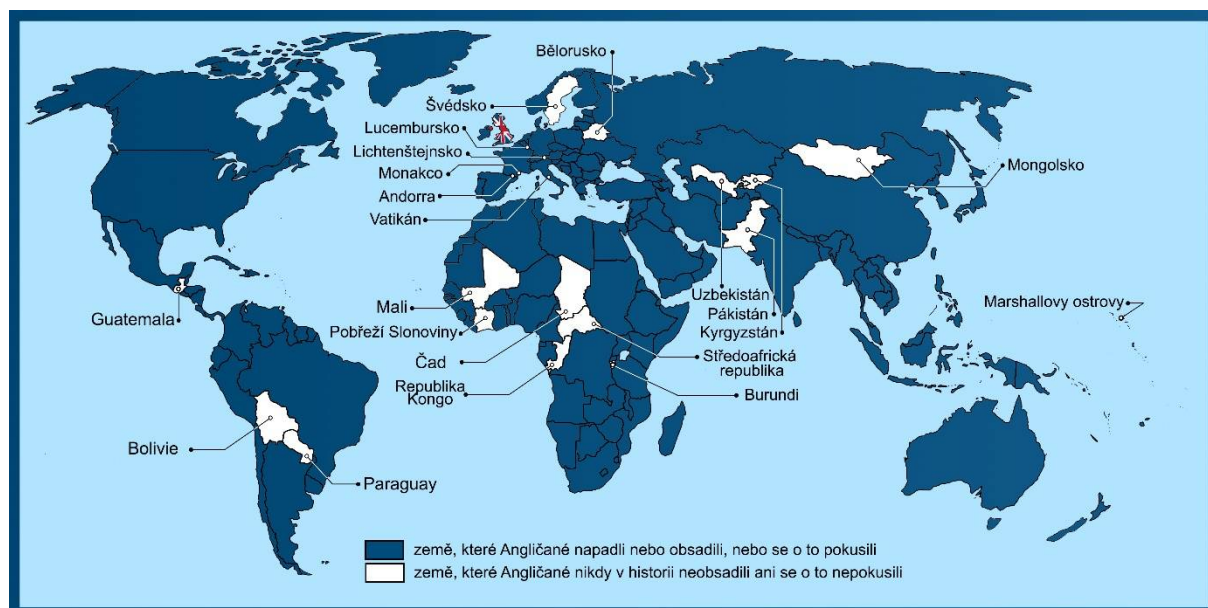
Plány na rozdělení Ruska a kolonizaci jeho pozůstatků jsou po staletí nedílnou součástí politiky pánů Západu jako celku i jeho vedoucích států (v různých epochách se jednalo o různé státy). Počátky lze vysledovat až k Ledové bitvě (5. dubna 1242 podle juliánského kalendáře) a snad i do mnohem dřívějších dob.

Tudíž všechna britská obvinění na adresu Ruska, jak v souvislosti s incidentem se Skripalovými, tak v souvislosti dalšími politickými, zločineckými i podnikatelskými osobami záhadně zemřelými na území Británie mají jeden cíl: v povědomí obyvatel Západu morálně odůvodnit vlastní podvratnou teroristickou činnost na území Ruska v neustále probíhající staleté „hybridní válce“ za světovládu, kterou vedou páni biblického projektu na zotročení lidstva ve jménu Boha.

⁵ Útočníci nebyli odhaleni ani zatčeni. Důkazy o přepravě bojové otravné látky z Ruska do Velké Británie nejsou. Nic, kromě tvrzení „highly likely“ – vysoce pravděpodobné, což není právně relevantní.

⁶ V souvislosti s útokem na Skripalovy byla zmíněna „záhadná úmrtí“ dalších lidí na území Velké Británie: <https://inforesist.org/zagadochnyie-smerti-rossiyan-i-ih-druzey-v-velikobritanii/>. Proč k takovým úmrtím dochází pouze na území Velké Británie, ale nikoliv na území jiných západních států, to je buď „historická hádanka“ nebo další z projevů „zákeřnosti Moskvy“.

⁷ Jelikož nemáme důvod titulovat britskou královnu „jejím Veličenstvem“, nebudeme ani používat obvyklý obrat „vláda Jejicho Veličenstva“.

Tato podvratná teroristická činnost Velké Británie proti Rusku má dlouhou historii: zavraždění Ivana Hrozného, vražda cara Pavla, řízení spiknutí děkabristů, vražda cara Mikuláše I.⁸, vražda cara Alexandra III., vražda Grigorije Rasputina (Novych), řízení organizátorů „únorové buržoazně-liberální revoluce“, řízení marxistů-trockistů, dohled a usměrňování Nikity Chruščova a disidentů post-stalinské éry, podpora čečenských separatistů a teroristů v počáteční fázi utváření postsovětského Ruska, podpora liberální „veřejnosti“ dnešních dní.⁹ (Pozn. překl.: na obrázku mapy jsou bílou barvou vyznačeny země, které Angličané nikdy v historii neobsadili ani se nepokusili obsadit.)

V této souvislosti poznamenáme, že mimořádný odlet V. Putina z Austrálie do Ruska po summitu G20 v Brisbane v roce 2014 byl *naprosto odůvodněnou prevencí následků snídaně „na rozloučenou“*, kterou byl zakončen tento summit, a kterou V. Putin ignoroval.

3 Proč je Rusko pro Západ „Říší zla“

Před mnoha lety George Kennan, americký velvyslanec v SSSR, známý jako „architekt studené války,“ v podstatě řekl, že problémy ve vztazích mezi Ruskem a USA mají strukturální charakter.“ – připomenul. „Co je zajímavé: na konci studené války všichni říkali: ‚Kennane, ty jsi prostě génius!‘ A potom všichni zapomněli na jeho slova: ‚Problém není ani tak v tom, že jsou komunisté, ale v tom, že jsou to Rusové.‘ Aha, teď už nejsou komunisté a vztahy s nimi jsou prostě překrásné, s ironií doplnil profesor.¹⁰ (Americký profesor – s Moskvou si neseďme, protože jsou to Rusové).¹¹

Vše je řečeno s krajní otevřeností.

⁸ Tato vražda umožnila ukončit „krymskou válku“ Pařížskou mírovou dohodou.

⁹ V tomto seznamu chybí car Alexandr II., jelikož v jeho životopise najdeme románek s britskou královnou Viktorií. Viktorie nebyla ochotna vzdát se britské koruny a stát se manželkou následníka ruského trůnu s perspektivou stát se carevnou, avšak Alexandrovi nebylo dovoleno stát se britským princem konsortem. Alexandrova zahraniční politika byla, ne-li přímo probritská, pak tedy alespoň „zohledňující britské zájmy“ jako důsledek kapitulace v krymské válce a Pařížské mírové dohody, jakož i zvláštností světového názoru samotného Alexandra, který se snažil zahájit v Rusku „dohánějící modernizaci“, pro niž vzal za vzor Británii.

¹⁰ Walter Russel Mead, profesor zahraničních a humanitních studií na Bard College, dříve vyučoval zahraniční politiku na Yale https://en.wikipedia.org/wiki/Walter_Russell_Mead

¹¹ Internetový deník Vzgljad (Názor) - <https://vz.ru/news/2018/4/1/915423.html>

My jsme pro ně Říší Zla proto, že jsme Rusové¹², ačkoliv charakteristické rysy nechvalně proslulé „ruskosti“ americký politolog nevyslovil.

A tato okolnost vyžaduje ukázat rozdíly v podstatě regionálních civilizací Západu a Ruska.

Se Západem je všechno prosté. Západ je světonázorově již dávno zotročen biblickým projektem nastolení anonymní, obyvatelům Země skryté, nedělitelné světové nadvlády ve jménu Boha a s vyloučením Boha. Prostředky jeho realizace jsou:

- Ve Starém zákoně přikázaný nadnárodní židovský monopol na lichvu jako nástroj výkupu světa se všemi jeho obyvateli a se vším jejich majetkem.
- Novozákonní mlčení o způsobech vykořevení lichvy a pseudokřesťanská přikázání strpět všechna příkoří v naději na příznivou odměnu za všechny nespravedlnosti, strpěné během pozemského života, až nastane Soudný den.
- Kult mýtu o intelektuální nadřazenosti Židů nad ostatními a korporativně organizovaná kontrola židovské diaspory a zednářů nad takovými západními státními a společenskými institucemi jako jsou věda, vzdělávací systém, masmédia, oblast umělecké činnosti a zábavy.

Tyto tři okolnosti se týkají jak období, kdy byly starozákonní talmudické i novozákonní pseudokřesťanské učení kulturním základem zemí Západu, tak i následující éry buržoazního liberalismu, v níž jsou všechny tři výše uvedené funkce biblického projektu chráněny historicky vzniklou psychodynamikou zotročených společností a jejich legislativou: zákony jsou na straně bank jako „lichvářských kolchozů.“ A zatímco v mnohých zemích je libovolná zmínka o Židech v negativním kontextu právně kvalifikována jako xenofobie a antisemitismus, xenofobní a rasistické výroky příslušníků židovských diaspor o vlastní nadřazenosti a o méněcennosti nežidovských etnik procházejí bez právních důsledků.

Smyslem života lidí v této regionální civilizaci je spotřebitelský blahobyt a potěšení, což je nutné zabezpečit 1. iniciativou soukromých podnikatelů, 2. principem „každý za sebe platí sám“ a s tím spojenou žádostivostí po dosažení zisku jakýmkoliv způsobem, 3. státní regulací vnitrosociálních vztahů na základě dodržování právní zákonnosti.

S Ruskem je to složitější. V roce 1866 poznamenal F. I. Ťutčev: „*Rozumem Rusko nepochopíš / jej nelze běžným metrem měřit / podstatu zcela zvláštní má / v Rusko lze nejvýš jenom věřit.*“ Při čtení těchto řádků je třeba chápat, že samotnému F. I. Ťutčevovi se dostalo vzdělání evropského typu, čili dokázal „měřit obecným evropským metrem“, byl nositelem „obecného evropského standardu chápání světa“. Od jeho časů se vzdělání „obecně evropského typu“, včetně humanitních a společenskovedních oborů, stalo v Rusku nejen masovým, ale v podstatě bezvýhradně jediným možným. Mnozí jeho nositelé jsou ovšem ve srovnání s F. I. Ťutčevem hlupáci, protože jsou přesvědčeni, že „obecným evropským metrem“ (v terminologii současnosti „všelidskými hodnotami“) lze změřit všechno, včetně Ruska, Indie, Číny, světa islámu. Přestože obyvatelé zemí Západu, stejně jako jejich vědci a politici nejsou nikterak „všelidskými“, svoje standardy různých druhů, včetně standardů chápání světa, se právě oni snaží povýšit na úroveň „bezvýhradně všelidských“.

Proto tedy na základě humanitního společenskovedního vzdělání, totožného se západním, nejen nelze pochopit podstatu Ruska, ale nelze ani pochopit problémy globálního charakteru

¹² Existuje jedna historická anekdota: Na plese v Zimním paláci se obrátil car Mikuláš I. k markýzovi Astolphu de Custine s dotazem:

- Co myslíte, všichni ti lidé kolem nás – jsou to Rusové?
- Samozřejmě, vaše Veličenstvo...
- Ano i ne. Tamten je Tatar. Tenhle je Němec. Tohle je Polák. Tady je Gruzínek a támhle stojí Žid a Moldavan.
- Tak tedy kdo je zde Rus, Vaše Veličenstvo?
- No, všichni společně jsou Rusové

týkající se celého lidstva, všech národů. Navíc, téměř všechny problémy tohoto druhu jsou způsobeny tím, že mnohé společnosti žijí pod vládou humanitně společenskoveďdního vzdělání západního typu a neuvažují o vývoji alternativní kultury chápání světa.¹³

K pochopení podstaty proslulé „ruskosti“ je nezbytné překročit omezení daná západním standardem chápání světa a pochopit toto:

Život globální civilizace je procesem vzájemného působení (včetně kulturní výměny) několika regionálních civilizací, z nichž každá v rámci tohoto procesu pokračuje ve svém způsobu života, buď se rozvíjí nebo degraduje. Přitom svéráznost každé regionální civilizace nespočívá pouze ve způsobu života společenství, viditelném nezúčastněnému pozorovateli. Tento svéráz pozorovatelný turisty a analytiky ani zdaleka necharakterizuje podstatu dané regionální civilizace. **Podstata jakékoliv regionální civilizace je charakterizována těmi ideály, které si nese napříč staletími, ať by byl její reálný životní styl sebevíce vzdálen těmto ideálům.**¹⁴ Uchovavateli a přenašeči těchto ideálů na budoucí pokolení jsou ti, kdo jsou součástí genetického jádra této civilizace, jejího lidu.¹⁵ A dokud se genetické jádro reprodukuje, dokud uchovává a předává budoucím pokolením ideály charakterizující podstatu civilizace, civilizace žije a udržuje si potenciál realizace těchto ideálů.

Rusko je jednou z regionálních civilizací. Od ostatních regionálních civilizací planety se Rusko odlišuje tím, že je civilizací v hranicích jednoho státu, který je všem jejím národům společný. Na rozdíl od Ruska je většina ostatních států součástí té či oné regionální civilizace.

Hlavním charakteristickým ideálem Ruska jako mnohonárodnostní civilizace je nadpozemská spravedlivost. Odtud i její jméno-cíl – Svatá Rus.

Nicméně pojem „spravedlivosti“ se obtížně poddává definici v termínech západní vědy a není právně kodifikovatelný v důsledku řady navzájem provázaných a prolínajících se příčin.

- Za prvé, existuje ideál nadpozemské spravedlivosti, který musí být vědomě rozpoznán a realizován v důsledku rozvoje společnosti.¹⁶
- Za druhé, existuje historicky předcházející chápání spravedlivosti, které je podmíněno:
 - historicky dosaženou kvalitou života společnosti se všemi jejími ctnostmi i neřestmi,
 - historicky dosaženým chápáním světa této společnosti,
 - zaměřením společenství k ideálu nadpozemské spravedlivosti v té podobě, v jaké je tento ideál vědomě rozpoznán v každé historické epoše.

¹³ Vzácnou výjimkou je Japonsko. V Japonsku je od června 2015 zakázáno vyučování řady humanitních disciplín na vysokých školách. Ministr pro vzdělávání Hakubun Šimomura odeslal do 86 státních univerzit v Japonsku dopis, v němž je vyzval, aby se soustředily na oblasti znalostí „více odpovídajících potřebám společnosti“, tedy omezit nebo zcela zrušit studijní programy humanitních a společenských věd. (I. Solomonova: Japonija otmenila gumanitarnyje nauki. Počemu eto tak važno? <https://republic.ru/posts/56806>)

Zákaz vysokoškolského vyučování humanitních a sociálněvědních disciplín, které vznikly v kultuře zotročení lidstva na základě biblického projektu je dalším krokem Japonska k obnovení plné suverenity, nikoliv politikou zasévání nevědomosti a zpátečnictví.

„Čínské úřady zakázaly prodej Bible v místních e-shopech. Největší maloobchodníci již přestali knihu rozšiřovat.“ (<https://rtr.md/novosti/v-mire/v-kitae-zapretili-prodavati-bibliyu-v-internet-magazinax>)

¹⁴ V terminologii DOTU se regionální civilizace charakterizuje potenciálním vektorem cílů, který se v důsledku různých příčin neprojevuje v jejím aktuálním samožření.

¹⁵ Genetické jádro národa (civilizace) viz práce VP SSSR Řešení problému vztahů mezi národy v rámci Koncepce sociální bezpečnosti. O likvidaci systému vykořisťování člověka člověkem v mnohonárodní společnosti.

¹⁶ Viz M. J. Lermontov: „Po nebi půlnočním anděl letěl ... kdyby nás v pokoře neznání / Stvořitel odsoudil k žití...“

Proměnlivost uvědomění si ideálu nadpozemské spravedlivosti v průběhu života společnosti a uvědomění si historicky existující nespravedlivosti toho, co v minulosti představovalo tehdejší ideál spravedlivosti znemožňují v návaznosti pokolení neměnnou právní kodifikaci „ruské spravedlnosti“.

Jedním z aspektů spravedlivosti na ruský způsob je absence parazitismu ve společnosti vůbec a tím spíše systematicky organizovaného parazitismu v podobě „vykořisťování člověka člověkem“.

Je pochopitelné, že Západ, základem jehož kultury je parazitismus obecně a zvláště systémově organizovaný lichvářský parazitismus globálních rozměrů, nemůže s takovým chápáním spravedlivosti souhlasit.

Proto Rusko odvrhuje nespravedlivost v jakýchkoliv formách pronikajících do něj z vně (odvržení je otázkou času nezbytného k uvědomění si té či oné nespravedlivosti a jejího vykořenění), ale právníkou zákonnost uznává pouze v tom, že odpovídá neustále se měnící účelnosti společenského rozvoje a politiky směřující k dosažení nadpozemské spravedlivosti.

Spotřebitelský blahobyt a život pro sebepotěšení samy o sobě v Rusku nemají smysl pokud vládne nespravedlivost. To je vidět v eposech všech národů žijících v Rusku. Tak je tomu i u všech, kdo jsou součástí genetického jádra ruské mnohonárodní civilizace, ačkoliv v jejich životě může vše nebo téměř vše protirečit civilizačním ideálům charakterizujícím podstatu Ruska. A jelikož základní masa obyvatelstva není součástí genetického jádra, může žít jinak a dosti často i jinak žije. A tato jinakost, která *v osudu mnohých lidí dosahuje až plného popření civilizačních ideálů Ruska ve všech jejich skutečích*, je základem toho, proč přívrženci biblického evropocentrismu došli ke dvěma vzájemně se vylučujícím a chybným závěrům (přičemž každý je chybný svým vlastním způsobem):

- Rusko je evropská velmoc¹⁷, jelikož pravoslaví, víra většiny Rusů, je stejně jako u všech autochtonních národů Evropy jednou z variant biblického křesťanství;
- Rusko je osídleno divochy nezpůsobilými vnímat „civilizovaný“, tzn. evropský, západní způsob života, v důsledku čehož je Rusko předurčeno k vymýcení divochů, protože to jsou nenapravitelní Rusové. Avšak jelikož jsou „divoši“ vybaveni výzbrojí, jejíž síle je srovnatelná či dokonce převyšuje sílu zbraní „civilizovaných lidí“, jsou tito „ruští divoši“ nejen prostě „Říší Zla“, ale vtělené „světové Zlo“.

Mezi Západem a Ruskem je ještě jeden rozdíl, a to:

- Západ realizoval svoje civilizační ideály, ovšem nikoliv v globálním měřítku, nýbrž ve svém vlastním regionu (*spotřebitelský blahobyt a potěšení, což je nutno zabezpečovat 1. iniciativou soukromých podnikatelů, 2. principem „každý za sebe platí sám“ a s tím spojenou žádostivostí po dosažení zisku jakýmkoliv způsobem, 3. státní regulace vnitrosociálních vztahů na základě dodržování právní zákonnosti*), avšak jelikož tohoto výsledku bylo dosaženo při porušení obecných zákonitostí, kterým podléhá život lidí i společnosti, Západu dále nezbyvá než žít v režimu „Universe 25“¹⁸, tedy kdy obyvatelstvo bude biologicky degenerovat a kulturně degradovat tak dlouho, dokud se Západ bude držet svého způsobu „života“ a považovat jej za jediný správný.

¹⁷ Příznivci tohoto názoru by se pro začátek měli podívat na zeměpisnou mapu a posoudit, kolik Evrop se všemi jejich státy by se vešlo na území Ruska.

¹⁸ Universe 25 – experiment, při němž se podmínky blahobytu proměnily v „peklo na Zemi“ [https://www.psychologos.ru/articles/view/eksperiment-vseleennaya-25-dvoe-zn--kak-ray-stal-adom](https://www.psychologos.ru/articles/view/eksperiment-vseleennaya-25-dvoe-zn--kak-ray-stal-adom;); <http://volnomuvolya.com/EKSPERIMENT-VSELENNAYA-25-MYSHINYJ-RAJ-OPISANIE.HTML>.

- Rusko si začalo své civilizační ideály uvědomovat ve druhé čtvrtině 19. století¹⁹ na do konce 20. století jej vyjádřilo ve své vlastní humanitně-společenské vědě v podobě Koncepce obecné bezpečnosti (KOB)²⁰, což otevírá možnosti k uvádění našich dávných civilizačních ideálů v život v procesu realizace Lidského projektu globalizace.

Takže budoucnost je naše a otázka je, jak ji realizovat způsobem příznivým pro celé lidstvo. Kvůli tomu na úvod vysvětlíme termíny „psychotrockismus“ a „bolševismus“.

Trockismus vůbec není jednou z variant marxismu. Trockismus je psychický jev, tj. výraz zvláštností psychiky jedince. Trockismu je v upřímném osobním projevu *dobrých úmyslů* jeho přívrženců vlastní konflikt mezi individuálním vědomím a nevědomím, a to nevědomím jak individuálním, tak i *kolektivním, jež se rodí ze všech trockistů jako souhrnného celku*. A v tomto konfliktu zlobně vítězí kolektivní nevědomí trockistů, potlačující osobní, vědomou dobromyslnost každého z nich souhrnem činů všech z nich společně.

Toto je zvláštnost psychiky těch, kdo se nechali svést a stali se trockisty, nikoliv zvláštností té či oné konkrétní ideologie. Psychický typ „trockisty“ mohou doprovázet nejrůznější ideologie. Zejména z této, čistě psychologické příčiny, jsou *rovnoprávné* vztahy s trockismem a s trockisty osobně na úrovni intelektuální diskuse, argumentů a protiargumentů, jalové a nebezpečné pro ty, kdo nahlížejí na trockismus jako na jednu z ideologií anebo nevidí za touto ideologií její sub-ideologické, psychicky vadné podhoubí, nezávislé na ideologii, do které se zahaluje, a kterou psychotrockista může během svého života mnohokrát změnit.

Intelekt, k němuž se obracíme v diskusi ve snaze spolubesedníka pochopit nebo společně s ním odhalit skutečnost, na jejímž základě by bylo možné překonat dosavadní problémy ve vzájemných vztazích, je pouze jednou složkou celkové psychiky. Avšak psychika jako celek (speciální případ trockistického typu psychiky) nedovoluje psychotrockistovi intelektuálně zpracovávat takové informace, které by mohly změnit tu doktrínu, kterou v daný moment aplikuje ta z mnoha ideologicky formalizovaných větví trockismu, ke které psychologicky patří konkrétní psychotrockistický jedinec.

Tato psychologická zvláštnost²¹, vlastní mnoha jedincům, je historicky mnohem starší jev nežli marxistický trockismus v komunistickém hnutí 20. století. V minulosti se pro tuto vlastnost psychiky jednotlivců nenašla jiná slova než „posedlost“ a „schizofrenie“. A v epoše panování materialistického světónázoru z jazyka zcela vymizela slova, odpovídající podstatě tohoto typu psychické nedostatečnosti, která tak dostala nové jméno, avšak nikoliv podle podstaty, nýbrž podle pseudonymu jednoho z nejvýraznějších představitelů trockismu v komunistickém hnutí 20. století.

Trockismus je ve své podstatě schizofrenní, agresivní, **politicky činná** psychika, která se může schovávat za jakoukoliv ideologii, jakoukoliv sociologickou doktrínu.

Politická praxe psychotrockismu je v posledních staletích charakterizována výzvami k dodržování demokratických norem, jejich formálních procedur a zákonnosti, za nimiž se však skrývá mafiánská organizovanost trockistických vůdců: zasvěcenců manipulujících davem, který je vtahován do veřejných demokratických procedur. Toto bylo charakteristické i pro činnost L. D. Trockého a jeho souputníky a pro činnost propagandistických aktivistů buržoazního liberalismu:

- Hlavním obviněním L. D. Trockého a spol. na adresu J. V. Stalina a bolševiků bylo potlačování vnitrostranické demokracie a diskuse, ačkoliv sami trockisté nešetřili

¹⁹ Viz verše A.S.Chomjakova, podzim r. 1839 - „Rusku“ (Buď pyšná – řekli tobě lstivci), 23. března 1854 – „Rusku“ (Tebe vyzvali ke svaté přísaze) a 3. dubna 1854 – „Kající se Rusi“, orig. <http://bytiye.ru/temy/khomyakov-o-russia.html>.

²⁰ Samozřejmě, KOB je „nevědecká“ pokud se posuzuje standardy sociologie západní civilizace.

²¹ Naprostá hluchota vůči k obsahu kritiky adresované danému jedinci v kombinaci s příklonem k principu v praxi potlačovat veřejně vyhlášené zásady, spolu se soustavou nevyslovovaných pravidel, na jejichž základě trockisté, sjednoceni v kolektivním nevědomí, reálně konají.

vraždami svých politických protivníků (včetně vražd provedených tajnými službami pod jejich kontrolou).

- Hlavním obviněním liberálů vůči svým protivníkům (včetně výhrad k J. V. Stalinovi a bolševikům) je nedodržování „demokratických norem“ a porušování „lidských práv“, ačkoliv lžidemokracie západního vzoru je nefunkční z následujících příčin:
 - Nekompetentnost voličů, kteří nedokážou předvídat důsledky svých rozhodnutí.
 - Podřízení všech sfér společenského života diktatuře zednářské mafie, která nešetří jak politickými vraždami nepohodlných osob (zejména Lincoln, Kennedy), tak ani manipulací nevědomým a myšlení neschopným voličstvem.

Proto je tedy buržoazní liberalismus, pod jehož vládou žije Západ, a který se po roce 1991 snaží kontrolovat Rusko, jedním z proudů psychotrockismu, což se zřetelně projevuje jak v politickém chování amerických „neoconů“, tak v postoji Alžběty Georgijevny k Rusku poté, co B. N. Jelcin přestal být „místodržícím prezidentem“ v nové kolonii Západu pod názvem „demokratická Ruská federace.“

Bolševismus, jak učí dějiny KSSS, vznikl v roce 1903 na II. sjezdu SDDSR jako jedna ze stranických frakcí. Jak tvrdili jeho protivníci, bolševici až do roku 1917 nikdy nepředstavovali skutečnou většinu členů marxistické strany, a proto měli v těchto letech odpůrci bolševiků vždy výhrady vůči jejich svévolnému pojmenování. Avšak takové názory pocházely z nepochopení podstaty bolševismu různými menševiky.

Bolševismus není ani ruská varianta marxismu, ani stranická příslušnost. **Podstata bolševismu** není v početní převaze přívrženci jedné ideje nad přívrženci jiných idejí a nemyslicím davem, nýbrž v něčem jiném: **v upřímné snaze vyjádřit a uvést v život ideály oné „nadpozemské spravedlivosti“, včetně dlouhodobých strategických zájmů pracující většiny, která si přeje, aby se na její práci a životě nikdo neparazitoval. Jinými slovy, reálně historicky je v každé epoše podstatou bolševismu aktivní podpora přechodného procesu od evolučního davové-elitářského společenského řádu k mnohonárodní lidskosti Země budoucí éry.**

Bez chápání těchto *podstatných rozdílů* mezi bolševismem a psychotrockismem není možné adekvátní chápání dějin a politických perspektiv. V souladu s takovým podstatným chápáním bolševismu, existoval a fungoval bolševismus dávno předtím, než se objevil marxismus, SDDSR(b), VKS(b) a slova „bolševik“ a „bolševismus“. Vymizení těchto slov z politického slovníku po 19. sjezdu VKS(b) – KSSS, po rezignaci sovětské partajní „elity“ na civilizační ideály Ruska a její aktivní politiky kapitulace SSSR vůči Západu, po vybudování „elitářské“ korporativní prozápadní státnosti v postsovětském Rusku nic nezměnilo: *tak jak byl bolševismus vlastní genetickému jádru ruské mnohonárodnostní regionální civilizace v dávnosti, tak jí zůstává vlastní i v současnosti nehledě na to, jak často se toto slovo používá nebo zda bude perspektivně zaměněno nějakým jiným slovem, přesněji vyjadřujícím podstatu tohoto jevu v nových historických podmínkách.*

Marxismus odjakživa představuje *pseudovědeckou* světskou variantu biblického projektu zotročení lidstva a měl vyřešit problémy, které vznikly v životě společnosti na základě liberálně tržního ekonomického modelu, a to zejména:

- třídní antagonismy;
- závody ve spotřebě, v nichž se bez užitku vymílají přírodní zdroje a životy lidí, a které vedou ke zničení biosféry a lidstva.

Jako návnada budoucím obětem slouží příslib svobody, spravedlivosti, vykořenění vykořisťování „člověka člověkem“ v podmínkách socialismu-komunismu. A podstata je v tom, že reálná moc nad společenstvími a lidstvem jako celkem má zůstat v rukou mafie zasvěcenců, jelikož teorie poznání dialektického materialismu (první prioritou zobecněných prostředků řízení – zbraní) neodpovídá ani Životu celkově, ani organizaci pocitů a psychiky člověka. Kromě toho je marxistická politická

ekonomie (nauka o hospodářské činnosti) metrologicky neudržitelná, v důsledku čehož ji nelze propojit ani s účetnictvím na mikroekonomické úrovni, ani s makroekonomickou statistikou státu.

Ačkoliv byl marxismus nejvíce rozšířen v Rusku, tvrdit, že satanista Marx a rusofob Engels vymysleli specificky protiruský projekt, by bylo nesprávné. Marxismus byl od samého počátku anti-ruský stejně jako byl anti-čínský, anti-německý a obecně – anti-lidský bez rozdílu národnosti. Rusko přijalo marxismus dvojnásobem:

- Za prvé, přísliby socialismu-komunismu byly genetickým jádrem národů Ruska vnímány jako pravdivé, pro vyhlášené mravně etické normy socialismu-komunismu (svoboda, absence vykořisťování „člověka člověkem“, jednotná etika pro všechny lidi nezávisle na jejich původu, národní nebo třídní příslušnosti), avšak jeho nositelé si neuvědomili, že v marxismu chybí vědecko-metodický aparát nezbytný pro provedení sociálních změn a organizaci života komunistické společnosti.
- Za druhé, v Rusku již od doby nepokojů (pokud ne dříve) existovaly „elitářské“ subkultury, jejichž podstatou bylo odmítání vlastní tvořivosti a imitace „pokrokového Západu“²² při pokusech vyřešit ty či ony problémy své Vlasti.

První z nich se stali bolševiky, pro něž platilo: „marxismus není dogma, ale vodítko k činnosti“. A jejich činností bylo vybudování reálného socialismu jako způsobu realizace civilizačních ideálů regionální ruské civilizace. Ti druzí se stali „pravými marxisty“ – trockisty. Ze začátku se v listopadu 1917 tato symbióza bolševiků a marxistů-trockistů chopila státní moci a započala výstavbu SSSR, ale později mezi nimi vypukl konflikt na téma: „socialismus v SSSR jako zástěrka vnitrostranické mafie? nebo socialismus v SSSR jako skutečná vláda lidu a jeho svoboda?“.

Tento konflikt měl mnoho rovin: na rychloběžné, veřejné rovině bolševici v čele s J. V. Stalinem rozprášili trockisty ve straně i ve státě do roku 1930. V tomto konfliktu dokázal J. V. Stalin ukázat v podstatě ideově lhostejné byrokracii, že on je jejich „pánem“, s čímž byrokracie souhlasila, zatímco prostý lid podporoval bolševicko-byrokratický režim (také symbiózu dvou sil). L. D. Trockij se opíral o politizující lampasáky (typu M. N. Tuchačevského) v armádě a tajných službách, ale také o inteligenci, z větší části humanitně zaměřenou (tzn. takovou, které se dostalo nikoliv přirozeného, nýbrž proti-přirozeného, humanitního vzdělání) a na tvůrčí umělecké osobnosti (typu současného Kirilla Serebrennikova). Bojový potenciál byrokracie byl pochopitelně vyšší než potenciál politizujících lampasáků a mluvků, v důsledku čehož „praví marxisté-trockisté“ prohráli. Později bolševici, působíce na ideově lhostejnou byrokracii, zahájili budování takové kultury, aby rozvoj osobnosti v rámci této kultury zabezpečil udržitelnost Ústavy SSSR z roku 1936.²³ Avšak tento proces nebyl dokončen. Jeho dokončení zabránila druhá světová válka a později zavraždění J. V. Stalina a L. P. Beriji a nastolení byrokracie jako parazitní společenské třídy. V důsledku toho se SSSR od poloviny 50. let 20. století ocitl pod vládou nového pokolení trockistů, kteří v konečném výsledku ztratili marxistickou ideovost a sčuchli se se svými zahraničními protějšky – liberálními psychotrockisty vedoucích států Západu. Výsledkem jejich společného úsilí, s dopuštěním obyvatel země, SSSR zanikl.

Období dějin Ruska od bělověžského spiknutí alkoholiků do současnosti je obdobím, ve kterém:

- Veřejně viditelnou dominantou je liberálně buržoazní zednářská mafie, snažící se zlikvidovat Rusy „mírovými prostředky“ (prostřednictvím vedení „hybridní války“), rozdělit a kolonizovat Rusko, přitom kontrolovat orgány státní moci, masmédiá, finance a ekonomiku skrze svou periferii domácích liberálních idiotů a vědomě neideových

²² Skutečně imitace, nikoliv přebírání těch či oněch pro Rusko aktuálních výdobytků západní kultury osvojením, ale zejména imitace – navléknout sobě nebo prostému lidu cosi západního, aniž bychom se změnili, aby se to přejímané organicky slilo s kulturou Vlasti.

²³ Viz práce VP SSSR „Úvod do ústavního práva“

nájemných gangsterů s kulacko-banditskou psychologií, pronikajících do mnohých klíčových funkcí.

- Proces obnovení plné suverenity národy Ruska způsobem řízení skrze virtuální struktury²⁴, navenek se projevující ve třech věcech:
 - absenci voličské podpory přívržencům liberalismu;
 - statistickým nárůstem pozitivního vztahu nových pokolení k J. V. Stalinovi, L. P. Berijovi a období, ve kterém působili;
 - v očekávání prostého lidu, že V. V. Putin bude pokračovat v díle stalinského bolševismu a očistí zemi od liberalismu a psychotrockismu.

Nicméně, konfrontace mezi marxisty-psychotrockisty a bolševiky ve Stalinových časech, a konfrontace mezi buržujsko-liberálními psychotrockisty a genetickým jádrem národů civilizace Ruska (bezejmennými bolševiky našich dní), se stejným způsobem dotýká zájmů panstva biblického projektu zotročení lidstva.

Jádro problému je v tom, že Západ, jeho páni, veřejní politici, novináři, umělci, včetně všelijakých „svobodomyšlných“ zvrhlíků, jsou nespokojeni s tím, že Rusko v prezidentských volbách hlasovalo za *V. V. Putina, s jehož jménem a činností spojují západní šéfové nejen ztráty svých zisků z let 1985 až 1999*, ale i očekávání dalších ztrát svých někdejších výtobytků z řešení „ruské otázky“.

Věc spočívá v tomto psychodynamickém, virtuálními strukturami řízeném procesu obnovení *samoděržaví národů Ruska v souladu s Božskou Mocí*, s nímž si šéfové Západu nevědí rady. Jestliže v minulosti byla „hrozba světové expanze bolševismu“ v mysli západních psychotrockistických liberálů představována osobností J. V. Stalina, nyní nemohou ztotožňovat „světové Zlo“ s osobností V. V. Putina a jeho „kapesních oligarchů“, jelikož vstup předních států Západu do algoritmiky typu „Universe 25“, algoritmiky sebezničení původních obyvatel Evropy a post-indiánské populace USA, to je „výtobytkem“ politiků samotného Západu, které se událo bez jakéhokoliv „vměšování Moskvy“.²⁵

Nicméně většina lidí, jak na Západě, tak v Rusku, nechápe: co se to dnes ve světě děje? Proč se natolik vyhrotila konfrontace mezi Západem a Ruskou civilizací? Toto nepochopení je však důsledkem toho, co je řečeno v doslovu.

Tedy, konflikt mezi psychotrockismem Západu a bolševismem postoupil na novou úroveň a dosáhl globálního měřítka. A právě v tomto střetnutí mezi degradací a směřováním k rozvoji se rozhoduje o osudu lidstva.

²⁴ Popis řízení skrze virtuální struktury viz DOTU

²⁵ Ačkoliv se tak nestalo bez vměšování, nebylo to však vměšování Moskvy, nýbrž týchž zákulisních politických sil, které v 19. století podnikly neúspěšný pokus vyřešit problém všeobecné krize buržoazně-liberálního kapitalismu pomocí světové marxistické pseudosocialistické revoluce. Proti těmto „přátelům“ nemá Západ vůbec žádné zbraně, jelikož Západ předpokládá, že takoví „přátelé“ přirozeně vůbec neexistují.